

Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Banskej Bystrici
odbor kriminálnej polície
ul. 9. mája č. 1, 974 86 Banská Bystrica

ČVS:KRP-90/1-VYS-BB-2015

Banská Bystrica, 30. 11. 2015

UZNESENIE

Podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania zločinu podpory a propagácie hnutí smerujúcich k potláčaniu základných a práv a slobôd podľa § 421 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť Sandra Polovková, nar. 23. 04. 1990, trvale bytom Poprad, ul. Svätoplukova 2813/15 tým,

že

ako projektová manažérka neziskovej organizácie Post Bellum na Slovensku v rámci projektu „Príbehy 20. storočia“ v dňoch 18. – 31. 10. 2015 na námestí SNP v Banskej Bystrici nechala vystaviť portrét Štefanie Lórandovej s uverejneným textom „Členka sionistického hnutia Hašomer Hacair, prežila Osvienčim“, čím mala verejne propagovať sionizmus ako ideológiu resp. hnutie, ktoré bolo rezolúciou Valného zhromaždenia OSN č. 3379 z 10. novembra 1975 označené za formu rasizmu a rasovej diskriminácie, a ku ktorému sa otvorene hlásili viaceré ozbrojené teroristické skupiny a organizácie ako napr. Irgun, Lechi a Haganah,

o d m i e t a m, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

ODÔVODNENIE

Dňa 30. 10. 2015 bolo na tunajší odbor kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Banskej Bystrici doručené písomné trestné oznámenie Ing. Martina Beluského, PhD. – tajomníka Ľudovej strany Naše Slovensko so sídlom: Marián Kotleba, Kráľovohol'ská 6150/5, 974 11 Banská Bystrica smerované proti neznámemu páchatel'ovi pre podozrenie zo zločinu podpory a propagácie hnutí smerujúcich k potláčaniu základných práv a slobôd podľa § 421 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tým, že verejne propagoval hnutie, ktoré násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy smeruje k potláčaniu základných práv a slobôd.

Takto podané trestné oznámenie bolo postupom v zmysle § 196 ods. 2 Trestného poriadku potrebné doplniť. Z uvedeného dôvodu bolo trestné oznámenie doplnené výsluchom Ing. Martina Beluského, PhD., bol vykonaný výsluch Sandry Polovkovej a bolo zabezpečené písomné vyjadrenie riaditeľa Múzea židovskej kultúry na Slovensku Prof. PhDr. Pavla Mešťana, DrSc.

Z podaného **trestného oznámenia** vyplýva, že približne od 21. 10. 2015 sú na námestí SNP v Banskej Bystrici umiestnené viaceré banery s titulom „memory of nations“, „Oslobodenie 70 1945-2015“. K banerom sa hlási nezisková organizácia Post Bellum a na

každom z nich sa nachádzajú odkazy na webové stránky www.memoryofnations.eu a www.postbellum.sk.

Na jednom z banerov je fotografia Štefanie Lorándovej (1919-2012), pod ktorej menom je text: „Členka sionistického hnutia Hašomer Hacair, prežila Osvienčim“. Predmetný baner týmto textom podľa názoru oznamovateľa propaguje sionistické hnutie. Sionizmus je totiž ideológia, resp. hnutie, ktoré bolo rezolúciou Valného zhromaždenia OSN č. 3379 z 10. 11. 1975 označené za formu rasizmu a rasovej diskriminácie. K sionistickému hnutiu sa otvorene hlásili viaceré ozbrojené teroristické skupiny a organizácie pôsobiace v britskom mandáte Palestína, zodpovedné za mnohé teroristické útoky voči Britom a Palestíncom. Tieto organizácie sú všeobecne považované za súčasť sionistického hnutia. Následne sa v trestnom oznámení uvádza niekoľko najznámejších prípadov takýchto útokov.

Sionistické hnutia Irgun spáchalo 22. 07. 1946 bombový útok na hotel kráľa Dávida v Jeruzaleme, pri ktorom zahynulo 91 ľudí. Príslušníci tohto hnutia vykonali 09. 04. 1948 masaker v dedine Dejr Jásin, pri ktorom povraždili 250 arabov, vrátane žien a detí. Veľká Británia preto považovala túto organizáciu za teroristickú a viaceré svetové osobnosti ju označovali aj za fašistickú (napr. Albert Einstein).

Sionistické hnutie Lechi (Sternov gang) sa podieľalo na masakre v dedine Dejr Jásin. Okrem toho jeho príslušníci zavraždili 17. 09. 1948 vyslanca OSN grófa Folke Bernadotteho.

Sionistické hnutie a zároveň vojenská organizácia Hagana spáchala v noci na 06. 01. 1948 bombový útok na hotel Semiramis v Jeruzaleme, pri ktorom bolo zabitých 26 ľudí.

Vzhľadom na vyššie uvedené mal oznamovateľ podozrenie, že sa neznámy páchatel' dopustil trestného činu podpory a propagácie skupín smerujúcich k potláčaniu základných práv a slobôd podľa § 421 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, pretože verejne propagoval sionistické hnutie, ktoré násilím, hrozbou násilia, alebo hrozbou inej ťažkej ujmy smeruje k potláčaniu základných práv a slobôd osôb.

Súčasťou písomného trestného oznámenia bol aj priložený CD nosič s fotodokumentáciou banerov z Námestia SNP v Banskej Bystrici.

Pri **doplnení trestného oznámenia** Ing. Martin Beluský, PhD. uviedol, že sionizmus vníma ako ideológiu, ktorá presadzuje svoje ciele prostredníctvom násilia a terorizmu a je založená na rasovej diskriminácii. Jej hlavným cieľom je vytvoriť a udržiavať židovský štát. To je podľa oznamovateľa v poriadku, avšak spôsob akým to chcú sionisti dosiahnuť je podľa jeho názoru odsúdeniahodný. Čo sa týka v trestnom oznámení spomenutých sionistických hnutí, tak tie boli podľa jeho uvedené ako príklady násilných teroristických činov za účelom dosiahnutia cieľa, ktorým je vyhnanie Arabov a Britov z Palestíny.

K rezolúcii OSN z roku 1975, ktorou bol sionizmus označený za formu rasizmu a rasovej diskriminácie, oznamovateľ uviedol, že na internete sa síce dočítame, že táto bola v roku 1991 zrušená, avšak to neznamená, že teroristické činy, ktoré viedli k prijatiu pôvodnej rezolúcie boli taktiež zrušené, resp. že sa nestali.

K sionistickému hnutiu Hašomer Hacair oznamovateľ nevedel uviesť nič, takisto nevedel uviesť nič k jeho aktivitám, pretože podľa jeho vlastného vyjadrenia toto hnutie

bližšie neskúmal. Pre neho bolo dôležité, že na banery bolo napísané „sionistické hnutie“. Podľa jeho názoru už spomenutím slovného spojenia „sionistické hnutie“ na banery vzniká podozrenie zo spáchania trestného činu podpory a propagácie skupín smerujúcich k potláčaniu základných práv a slobôd, a z uvedeného dôvodu bolo trestné oznámenie aj podávané.

Z výsluchu **Sandry Polovkovej** vyplýva, že táto pracuje v Národnom osvetovom centre v Bratislave ako odborná pracovníčka pre projekty amatérskeho, divadelného a literárneho umenia. Zároveň pracuje ako dobrovoľníčka a projektová manažérka pre neziskovú organizáciu Post Bellum, ktorú na Slovensku zastupuje. S touto organizáciou spolupracuje na projekte s názvom „Príbehy 20. storočia“. V rámci tohto projektu dokumentaristi z organizácie Post Bellum zbierajú príbehy pamätníkov rôznorodých udalostí, ktoré ovplyvňujú moderné dejiny, ako napr. obdobie II. svetovej vojny a obdobie komunizmu.

V rámci tohto projektu sa v Banskej Bystrici na Námestí SNP konala výstava v období 18. – 31. 10. 2015. Túto výstavu mala na starosti taktiež Sandra Polovková. Súčasťou tejto výstavy boli panely, na ktorých boli vystavené úryvky z príbehov pamätníkov. Cieľom tejto výstavy bolo dostať do povedomia činnosť neziskovej organizácie Post Bellum a poukázať na to, že sa niekto venuje našej nedávnej minulosti. Súčasťou výstavy bola aj výzva pre ľudí, aby sa obrátili na organizáciu Post Bellum v prípade, že poznajú nejakého pamätníka.

K tomu, že na organizáciu Post Bellum je v súvislosti s výstavou v Banskej Bystrici podané trestné oznámenie Sandra Polovková uviedla, že sa o tejto skutočnosti dozvedela na internetovej stránke Ľudovej strany Naše Slovensko, kde bolo trestné oznámenie uverejnené. V súvislosti s ním spoločne so štatutárnou riaditeľkou spísali stanovisko, ktoré dňa 06. 11. 2015 uverejnili na internetovej stránke www.postbellum.sk.

K podanému trestnému oznámeniu a jeho obsahu Sandra Polovková uviedla, že cieľom organizácie Post Bellum v žiadnom prípade nebolo propagovanie akéhokoľvek hnutia, ktoré by potláčalo základné práva ľudí. Podané trestné oznámenie vníma ako potvrdenie dôležitosti jej práce, ktorým je zber autentických spomienok pamätníkov, rovnako ako aj trpezlivosť a kritický prístup k prameňom a informáciám. Tento prístup je podľa Sandry Polovkovej prostriedkom, ktorým manipulácii dejín, ku ktorej zo strany extrémistických hnutí dochádza, možno čeliť.

K neziskovej organizácii **Post Bellum** je potrebné uviesť, že sa jedná o dobrovoľné, nezávislé združenie občanov, ktoré sa orientuje na spomienky historicky významných skupín obyvateľov Slovenska, ak sú napríklad československí veteráni z obdobia II. svetovej vojny, obeť holokaustu, novodobí vojnoví veteráni, obeť stalinizmu a politickí väzni komunistického režimu v bývalom Československu, predstavitelia disentu na Slovensku a iné historicky významné osobnosti politického, kultúrneho spoločenského a vedeckého života z 20. a 21. storočia. Cieľom združenia Post Bellum je najmä vyhľadávať dostupné materiály týkajúce sa problematiky jednotlivých skupín pamätníkov a informovať verejnosť prostredníctvom internetových stránok, výstav, spomienkových podujatí a pod.

K **Štefánii Lorandovej**, ktorá bola členkou sionistického hnutia Hašomer Hacair, je zase potrebné uviesť, že jej príbeh sa objavuje na viacerých internetových portáloch. Takisto sa v skrátenej forme objavil aj na panely na Námestí SNP v Banskej Bystrici. Podľa dostupných informácií Štefánia Lorandová pôsobila ako aktivistka ľavicového sionistického

hnutia Hašomer Hacair na konci 30. rokov 20. storočia, keď bolo zjavné, že židia v Európe budú mať pre nacistickú rozpínanosť vážne problémy. Mladí sionisti, medzi ktorých patrila aj Štefánia Lorándová, sa vtedy pripravovali na presťahovanie do Palestíny. Po vypuknutí vojny a rozpade Československa však pochopili, že sa to môže podariť len jednotlivcom. Začali sa teda sústreďovať na záchranu svojich najbližších a rozhodli sa, že sa pokúsia dostať čo najviac židov do Maďarska, kde bola situácia únosnejšia. Do Maďarska odišla aj Štefánia Lorándová, ktorá prekročila hranice tajne v marci roku 1942. V Budapešti žila pod falošným menom a jej úlohou bolo zabezpečovať pre utečencov falošné doklady, ubytovanie a peniaze. Podarilo sa jej tak zaistiť novú identitu desiatkam ľudí. Za svoju činnosť putovala do internačného tábora Bačka Topola. Keď ju takmer po roku prepustili, tak sa opäť zapojila do ilegálneho hnutia. Po pár mesiacoch bola opäť zatknutá, vtedy už vyšla najavo aj jej skutočná identita a bola internovaná ako židovka vo vyhľadzovacom tábore Osvienčim. Umiestnenie vo vyhľadzovacom tábore, ako aj vojnu nakoniec Štefánia Lorándová prežila. Až do dôchodku sa živila ako prekladateľka a tlmočníčka.

Z dostupných historických prameňov zase vyplýva, že sionistické hnutie **Hašomer Hacair**, ktorého bola Štefánia Lorándová členkou, bolo mládežnícke hnutie, ktoré vzniklo z pôvodného hnutia Hašomer Kadima. Premenované bolo v roku 1922. V 30. rokoch pôsobila hnutie Hašomer Hacair aj v Banskej Bystrici. Mnohí odchovanci tohto hnutia sa ešte pred vypuknutím II. svetovej vojny vysťahovali do Palestíny.

K rezolúcii **Valného zhromaždenia OSN č. 3379** zo dňa 10. 11. 1975 je potrebné uviesť, že Valné zhromaždenie v uvedený deň prijalo rezolúciu, ktorou označilo sionizmus ako formu rasizmu a rasovej diskriminácie. Rezolúciu navrhlo 25 väčšinou arabských štátov a bola schválená 72 hlasmi. Proti hlasovalo 35 štátov a 32 sa hlasovania zdržalo. K prijatiu rezolúcie prispela sovietska protiizraelská propaganda po Šesťdňovej vojne v roku 1968 a arabský ropný bojkot po Jomkipurskej vojne v roku 1973.

Vyššie uvedená rezolúcia bola **rezolúciou valného zhromaždenia OSN č. 46/86** zo dňa 16. 12. 1991 revokovaná (anulovaná). V histórii OSN sa jednalo o jedinú revokáciu rezolúcie. Rezolúciu č. 46/86 navrhlo prijať celkom 90 štátov, za jej prijatie hlasovalo 111 štátov, proti hlasovalo 25 a hlasovania sa zdržalo 13 štátov. Revokáciou rezolúcie č. 3379 Izrael podmienil v roku 1991 svoju účasť na Madridskej mierovej konferencii. OSN tak pod tlakom administratívy amerického prezidenta Georga H. W. Busha schválila túto rezolúciu.

Vzhľadom na nedostatok informácií o sionizme a sionistickom hnutí Hašomer Hacair bol o písomné vyjadrenie k danej problematike požiadaný odborník na danú tému a spoluautor knihy o hnutí Hašomer Hacair - riaditeľ Múzea židovskej kultúry na Slovensku **prof. PhDr. Pavol Mešťan, DrSc.**

Z jeho písomného vyjadrenia vyplýva, že cieľom **sionistického hnutia** bolo vytvorenie židovskej domoviny v Palestíne, ako aj vyriešenie problému židov ako jednotlivcov a židov ako národnostnej menšiny. Sionistická organizácia vznikla v 90. rokoch 19. storočia. Vodcom sionistického hnutia, ktorý bojoval za uznanie práv Židov na vlasť, bol Theodor Herzl. V roku 1897 na prvom sionistickom kongrese v Bazileji definoval program sionizmu, ktorým bolo vytvorenie domoviny pre Židov, ktorú by uznali aj iné národy. Ústredný zväz sionistický na Slovensku vznikol v roku 1929, keď Ministerstvo vnútra potvrdilo jeho stanovky pod č. 2006/1929/6. Úlohou sionistickej organizácie bolo podporovať právne zaistenie Židov v Palestíne, hlásať a prebúdzat povedomie národnej a spoločenskej

spolunáležitosti, pestovať židovskú kultúru a prehĺbovať znalosť hebrejského jazyka. Tieto stanovy platili do roku 1938. Vznikom protektorátu a Slovenského štátu sionistická organizácia zanikla, ale sionisti pokračovali v práci ilegálne. Dňa 29. 04. 1946 znovu potvrdilo Ministerstvo vnútra pod č. 3111-12/4-46-9-V/1 činnosť Ústredného zväzu sionistického. Židovskú komunitu na Slovensku viedli po II. svetovej vojne tri organizácie, ktorými boli Združenie fašistickým režimom rasovo prenasledovaných (ZRP), Ústredný zväz židovských náboženských obcí na Slovensku (ÚŽŽNO) a Ústredný zväz sionistický (ÚZS). Vedenie týchto organizácií bolo v rukách sionistov. Prvé valné zhromaždenie sionistickej organizácie po II. svetovej vojne sa konalo v Luhačoviciach v júli 1945. Zjazd zvolil za predsedu Dr. Oskara Neumanna a rozhodol sa uctiť pamiatku holokaustu vysadením lesa v Jeruzalemských horách v Palestíne. Na tomto zjazde nastala zmena v politickom rozdelení organizácie a na miesto tradičného stavu, ktorý bol pred vojnou, boli v Luhačoviciach už len dve veľké strany, a to Hašomer Hacair a Mizrachi. Deti, ktoré sa vrátili na Slovensko z koncentračných táborov boli v beznádejnom stave. Hašomer Hacair, ktorý mal dobré styky z čias SNP sa obrátil na poverenictvo sociálnej starostlivosti a dostal povolenie vytvoriť správu domovov pre bezprístrešnú mládež. Sionistické mládežnícke hnutia boli pioniermi emigrácie do Palestíny. Emigranti zo Slovenska vytvorili pred vojnou 6 kibucov (zhromaždení, hnutí). Na Slovensku pôsobili mládežnícke hnutia Hašomer Hacair, Makabi Hacair a Bnej Akiva. Po vojne bol krátky čas činný aj Dror. Hnutie Makabi Hacair vzniklo v Nemecku a v Rakúsku roku 1927. V roku 1933 bolo založené svetové hnutie a v roku 1936 bol založený prvý kibuc v Palestíne, ktorého členovia boli z Československa. Bnej Akiva, mládežnícke hnutie náboženských sionistov Mizrachi, vzniklo na Slovensku v roku 1935. V júni 1946 sa konal jeho zjazd a v hnutí bolo vtedy 1024 organizovaných členov v 27 pobočkách. Členovia mládežníckeho hnutia Bnej Akiva sa vystaňovali do Palestíny.

K samotnému hnutiu **Hašomer Hacair** prof. PhDr. Pavol Mešťan, DrSc. vo svojom vyjadrení uvádza, že sa jednalo o skautské hnutie snažiace sa o zaradenie jeho členov do života v novovznikajúcom štáte Izrael. Jeho členovia organizovali výlety do slovenskej prírody, zaujímali sa o dianie v Izraeli ale aj na Slovensku a neboli ľahostajní ani k vývoju v slovenskej vlasti. Jeho členovia aktívne pôsobili v partizánskych oddieloch a v SNP. Členovia Hašomer Hacair pochodovali v prvomájových manifestáciách, iniciovali účasť sionistickej mládeže na výstavbe trate mládeže v roku 1948. Mnohí členovia hnutia po presťahovaní do Izraela naďalej udržiavali kontakty so slovenskou vlasťou, zaujímali sa o dianie v nej a udržiavali si čistý slovenský jazyk, ktorý odovzdávali (hoci v emigrácii) svojim potomkom. Hnutie Hašomer Hacair možno charakterizovať ako pokus o židovsko-slovenskú spoločenskú a kultúrnu syntézu, nevyvíjalo aktivity smerujúce k potláčaniu základných práv a slobôd a neprejavovalo sa ako rasistické prípadne rasovo diskriminujúce hnutie.

Z vyjadrenia taktiež vyplýva, že sionizmus ako ideológiu, resp. hnutie nemožno definovať ako hnutie prejavujúce sa rasisticky, rasovo diskriminačne a jeho základný ideologický zámer nesmeruje k potláčaniu základných práv a slobôd.

K hnutiam **Lechi**, **Irgun**, prípadne **Haganah** prof. PhDr. Pavol Mešťan, DrSc. uvádza, že žiadne z citovaných hnutí nevyvíjalo spoluprácu s hnutím Hašomer Hacair pôsobiacim na Slovensku i vo svete. Tieto hnutia mali svoju vlastnú, veľmi negatívnu ideológiu, ktorá bola už dávno pokrokovými silami odsúdená. Tieto organizácie nemali žiadnu väzbu a ani spoluprácu s významnými medzinárodnými židovskými organizáciami vo svete, tak ako to bolo v prípade hnutia Hašomer Hacair.

Z vyjadrenia prof. PhDr. Pavla Mešťana, DrSc. k rezolúcii Valného zhromaždenia OSN č. 3379 taktiež vyplýva, že po Jomkipurskej vojne v roku 1973 získal Izrael značné územia a vojenské víťazstvá. V súvislosti s touto situáciou následne dotknuté arabské a islamské štáty hľadali podporu pre svoj globálny antisemitský program. Ich najviditeľnejším, aj keď nie jediným úspechom, sa stalo hlasovanie Valného zhromaždenia OSN a prijatie spomínanej rezolúcie č. 3379, ktorá stanovila sionizmus ako formu rasizmu a rasovej diskriminácie. Sionizmus je pritom názov pre židovské národné hnutie, nie odlišné od iných národných hnutí na celom svete, preto je v historickom kontexte zjavné, že jeho označenie za rasistické hnutie v rezolúcii OSN bolo politicky umelo vyprovokované po účelovej lobby arabských a islamských štátov.

Z trestného oznámenia, v naznačenom smere doplneného dokazovania a zo zabezpečených listinných materiálov teda vyplýva, že neexistujú žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné označiť sionizmus resp. sionistické hnutie Hašomer Hacair za hnutie resp. skupinu, prejavujúcu sa svojou ideológiou alebo aktivitami ako rasistické resp. rasovo diskriminujúce hnutie prípadne ako smerujúce k potláčaniu základných práv a slobôd osôb.

Pre naplnenie skutkovej podstaty zločinu podpory a propagácie hnutí smerujúcich k potláčaniu základných práv a slobôd v zmysle § 421 Trestného zákona sa však vyžaduje, aby páchatel' vedome podporoval alebo propagoval práve hnutie, ktoré násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy smeruje k potláčaniu základných práv a slobôd.

Toto ustanovenie chráni základné práva a slobody uvedené v Ústave. Ustanovenie vychádza z Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie, o potlačení a trestaní zločinu apartheidu, Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a ďalších dohovorov.

Podpora je akékoľvek konanie, ktorým sa poskytuje ideológii alebo jej šíriteľom možnosť šírenia, ako aj možnosť získavania prívržencov. Prostriedky podpory môžu byť materiálne (poskytovaním financií, technických prostriedkov) alebo morálne (získavaním priaznivcov, možnosťou publikovať názory).

Propagácia spočíva v konaní, ktorým sa páchatel' sám alebo za účasti ďalších osôb usiluje presadzovať ideológiu hnutia medzi ľuďmi a získavať ich pre túto ideológiu. Môže sa uskutočňovať slovom, vyobrazením, tlačou a pod. Propagácia môže byť prevádzaná otvorene alebo skryte napr. prostredníctvom umeleckých diel.

Ide o úmyselný trestný čin, na ktorého spáchanie sa vyžaduje úmysel. Páchatel' teda musí poznať povahu skupiny, ktorú propaguje alebo podporuje a musí vedieť, že skupina preukázateľne smeruje k potláčeniu práv a slobôd.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že uverejnením textu „členka sionistického hnutia Hašomer Hacair“ na námestí SNP v Banskej Bystrici nemohlo dôjsť k protiprávnemu konaniu, nakoľko tak sionizmus ako ideológia a hnutie ako aj hnutie Hašomer Hacair nie je možné označiť za hnutie, ktoré násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy smeruje k potláčaniu základných práv a slobôd tak ako to vyžaduje práve ustanovenie §-u 421 Trestného zákona.

Na základe vyhodnotenia všetkých vyššie uvedených skutočností som teda dospel k záveru, že z trestného oznámenia, zabezpečených listinných materiálov a vyjadrení zainteresovaných strán nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že by v danom prípade boli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu podpory a propagácie hnutí smerujúcich k potláčaniu základných práv a slobôd podľa § 421 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona alebo iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona, ktorých naplnenie zákon obligatórne vyžaduje, aby bolo možné konkrétne konanie kvalifikovať ako konkrétny trestný čin.

Z uvedeného dôvodu som rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti predmetného uznesenia a trestné stíhanie odmietam v zmysle § 197 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

POUČENIE: Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť, ktorú je možné podať do 3 dní od doručenia tohto uznesenia. Sťažnosť nemá odkladný účinok.

Vyšetrovateľ PZ:
 mjr. Ing. Maroš Páleník